

Наредени и съ пѣсни вървѣхме. Като наближихме селото, съгледахме презъ мъглата нѣколко души въоръжени, тичаха на-среща ни. Като ни видѣха, спрѣха се и бързо се раздѣлиха на две колони отъ дветѣ страни на пътя. Тѣ бѣха около 20 души, депутация отъ славянската колония въ Бѣлово: далматинци, сърби и други работници по линията.

Щомъ ги наближихме извикаха:

— Живио! Вива капитанъ Бенковски!

По-нататъкъ ни срещнаха българскитѣ младежи, сжщо въоръжени и не по-малко възхитени. Мало и голѣмо бѣше трогнато отъ нашето появяване. Четата мина презъ главната улица, посрѣдъ множеството и се спрѣ на мегдана. Щомъ спрѣхме, първа заповѣдъ се издаде къмъ бѣловскитѣ въстаници: да скжсатъ телеграфнитѣ жици и да срутятъ нѣкои мостове по линията.

Следъ 2—3 часа бавене въ Бѣлово, хвърковатата чета потегли за Вѣтрень.

НЕУСПѢХИ

Получи се писмо отъ Копривщица, подписано отъ Каблешковъ, въ което ни известяваше, че Клисуре гори и нашето при-сѣтствие тамъ е необходимо. Това известие бѣше първото лошо известие, откакъ бѣхме въстанали.

Върху една гола рѣтина, четата направи упражнение, което се състоеше въ мѣрене на нишанъ. Отъ сто пушки само половината гръмнаха, а останалитѣ бѣха измокрени отъ нощния дъждъ и не можеха да се изпразнатъ, понеже барутътъ се бѣше разкисналь въ тѣхъ...

Потеглихме за Еледжикъ, откъдето мислѣхме да изпритимъ помощъ или сами да отидемъ въ Клисуре. Дъждътъ плисна из-ново, за да измокри и останалитѣ пушки.

На Еледжикъ стигнахме на разсъмване, убити и изморени, понеже две нощи не бѣхме затворили очи. Мъглата бѣше толкова гжста, щото турскитѣ пушки можеха да се приближаватъ до очитѣ ни и тогава да ги видимъ.

Тукъ бѣха узнали вече, че Клисуре гори. Турцитѣ изгорили и Петричъ, щомъ ние сме го оставили.

А дъждътъ се изливаше като изъ ведро. Жени и деца из-мокрени до кости, треперѣха и ни гледаха въпросително. Дъждътъ мокрѣше не само на открито небе, а и подъ колибитѣ, покрити съ букова шума.

Отъ всички пушки на Еледжикъ можаха да гръмнатъ само нѣколко и да ударятъ на опредѣлено мѣсто. Другитѣ изплюха куршумитѣ си на нѣколко крачки, а трети и не гръмнаха. Отвратителна миризма на лошъ барутъ задуши околността... Тежко и горко! Не бѣха нужни топове, за да ни разбиватъ. На 29 априлъ над-вечеръ, стражата извести, че наблизо е пристигнала турска войска съ топове. Войската бѣше спрѣла на едно мѣсто, естествено укрепено.

Немислимо бѣше да нападнемъ турския лагеръ съ нашигѣ лоши пушки. Можехме да сполучимъ въ такова нападение, ако станѣше ноше, но малко последователи щѣхме да намѣримъ. Пове-чето отъ момчетата, като чуха, че селата имъ сж изгорени, или скоро ще бждатъ нападнати, почнаха единъ по единъ да липсватъ.